

JÓNA DÁVID

szaxofonszólo

versed itt büszkén, rítusát játssza,
és szemérmesen csönddé dagad,
a Palócföld korall-boltozatában,
érzékeny szívhez hozzátapad

reméljük persze, hogy rezonál más is,
a teremtett világ, mindig isteni tett,
olvasott festmény; diszciplináris,
üzenetében rejtjelezett

foglyul ejtett mindenség szépül,
a kelyhedben gyűjtött képek szerint,
a kételyekből felemelt múzsa
nászutas csókkal hátralegyint

a sikátor füstben, az ablakezüstben,
forgolódik a sáfrányos múlt,
egymáshoz hajolt házfalak sűgiják:
gyönyörű, bár néha divatjamúlt

telihold köpeny, melegfény árnyak,
mozdulatában a várakozás,
ketrechrácshoz oroszlánszag jár,
sokkoló látszat, de örök álmodozás

felemelt kéz mutatja csendjét,
a zátony majd egyszer szigetté lesz,
ha a napot látja, több lesz barátja,
és szelíden néha visszakérdez

kitérni, elfutni, tagadni nem megy,
ez egy ihletett élet-stratégia,
lehántolt kéreg, meztelen lélek,
egy szaxofonszólo, egy elégia...